

Η Μέθοδος της Σίτα Ντούλιπ

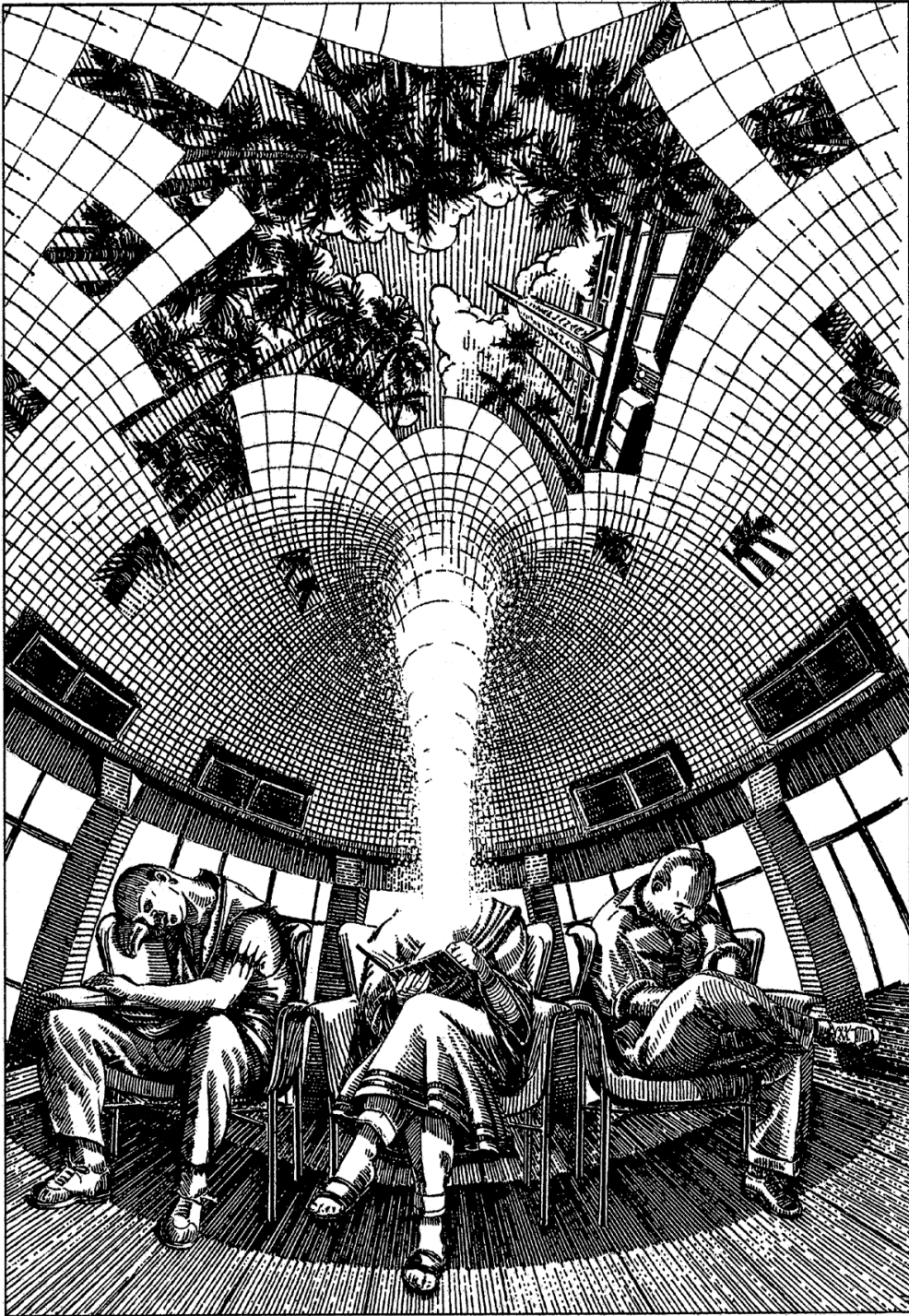
Η ΕΜΒΕΛΕΙΑ ΕΝΟΣ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ — μερικές χιλιάδες μίλια, η άλλη πλευρά του κόσμου (σύμφωνα με τη Μέθοδο της Σίτα Ντούλιπ), φοίνικες με καρύδες, παγετώνες, οι πόλοι, η Πόλη¹, ένας λάμα, ένα λάμα κ.λπ.— είναι οικτρά περιορισμένη σε σύγκριση με την τεράστια έκταση και την ποικιλία των εμπειριών που προσφέρει το αεροδρόμιο σε εκείνους που ξέρουν να το χρησιμοποιούν.

Τα αεροπλάνα είναι στριμωγμένα, παστωμένα, φίσκα, εξαντλητικά, θορυβώδη, γεμάτα μικρόβια, αγχωτικά, βαρετά, και σερβίρουν εξαιρετικά ελεεινό φαγητό σε εντελώς παράλογα χρονικά διαστήματα. Τα αεροδρόμια, αν και μεγαλύτερα, χαρακτηρίζονται στον ίδιο ακριβώς βαθμό από συνωστισμό, σιχαμερή ατμόσφαιρα, θόρυβο και ανελέητη ένταση, ενώ όσον αφορά το φαγητό τους, συχνά είναι ακόμη πιο ελεεινό και αποτελείται αποκλειστικά από τηγανισμένες μπάλες από κάποιο πράγμα· τα μέρη δε όπου μπορεί να το φάει κανείς είναι καταθλιπτικά έως αυτοκτονίας. Στα αεροπλάνα όλοι είναι δεμένοι στη θέση τους με τη ζώνη και επιτρέπεται να μετακινηθούν μόνο για πολύ σύντομες περιόδους, κατά τις οποίες μπορούν να στηθούν σε μια ουρά για να περιμένουν να αδειάσουν την ουροδόχο κύστη τους μέχρι που, ακριβώς πριν φτάσει η σειρά τους για την κα-

1. Στο πρωτότυπο: the poles, the Poles (οι πόλοι, οι Πολωνοί).

μπίνα της τουαλέτας, ένα μεγάφωνο τους διατάζει με αυστηρό ύφος να επιστρέψουν αμέσως στην ακινησία της δεμένης ζώνης. Στο αεροδρόμιο, άνθρωποι φορτωμένοι με αποσκευές ορμούν βιαστικοί εδώ κι εκεί, διασχίζουν ατέλειωτους διαδρόμους, σαν ψυχές στις οποίες ο διάβολος έχει δώσει από έναν διαφορετικό, παραπλανητικό χάρτη της διαδρομής για να δραπετεύσουν από την κόλαση. Οι φουριόζοι αυτοί άνθρωποι αποτελούν θέαμα για τα άτομα που κάθονται σε πλαστικές καρέκλες βιδωμένες στο δάπεδο, τα οποία μοιάζουν να είναι κι εκείνα βιδωμένα στο κάθισμά τους. Μέχρι στιγμής, λοιπόν, το αεροδρόμιο και το αεροπλάνο είναι ισάξια, με τον ίδιο τρόπο που ο πυθμένας ενός σηπτικού βόθρου είναι ισάξιος, σε γενικές γραμμές, με τον πυθμένα ενός άλλου σηπτικού βόθρου.

Εφόσον και εσύ και το αεροπλάνο σου είστε στην ώρα σας, το αεροδρόμιο είναι απλώς μια αόριστη, σύντομη και δυσάρεστη εισαγωγή, ένα πρελούδιο στο γεμάτο ένταση, μακρύ και δυσάρεστο ταξίδι με το αεροσκάφος. Αλλά εάν μεταξύ της άφιξης της πρώτης πτήσης σου και της αναχώρησης της επόμενης μεσολαβούν πέντε ώρες, ή εάν το αεροπλάνο σου έχει καθυστέρηση και χάσεις την ανταπόκρισή σου, ή εάν η ανταπόκρισή σου έχει καθυστέρηση, ή εάν το προσωπικό κάποιας άλλης αεροπορικής εταιρείας απεργεί για να διεκδικήσει ένα πακέτο επιδομάτων στον μισθό του και η κυβέρνηση ακόμη δεν έχει δώσει εντολή στην Εθνοφρουρά να καταστείλει τούτη την απειλή για τον διεθνή καπιταλισμό, και έτσι το προσωπικό της δικής σου αεροπορικής εταιρείας πασχίζει να διαχειριστεί διπλάσιους επιβάτες από το συνηθισμένο, ή εάν έχει ανεμοστρόβιλους ή καταιγίδες ή χιονοθύελλες, ή εάν λείπουν κάποια μικρά μα σημαντικά εξαρτήματα από το αεροσκάφος, ή αν συντρέχει οποιοσδήποτε από χιλιάδες άλλους λόγους (για τους οποίους ποτέ και υπό οποιεσδήποτε συνθήκες δεν ευθύνονται οι αερογραμμές, και

που σπανιότατα σου τους εξηγούν εκείνη τη στιγμή), για ποιον λόγο, λοιπόν, όσοι ταξιδεύουν με αεροπλάνα να κάθονται και να κάθονται και να κάθονται και να κάθονται στα αεροδρόμια, για ποιον λόγο να μην πηγαίνουν πουθενά;

Από αυτή την πιθανώς πραγματική του πλευρά το αεροδρόμιο δεν αποτελεί το προλούδιο του ταξιδιού ούτε είναι τόπος μετάβασης: είναι μια στάση. Ένας αποκλεισμός. Ένας φραγμός. Το αεροδρόμιο είναι εκεί όπου δεν μπορείς να πας πουθενά αλλού. Ένας μη τόπος, όπου ο χρόνος δεν περνά, όπου δεν υπάρχει καμία ελπίδα να υπάρξεις ουσιαστικά. Ένας τερματικός σταθμός: το τέλος. Το αεροδρόμιο δεν προσφέρει τίποτε σε κανέναν άνθρωπο, εκτός από την πρόσβαση στο μεσοδιάστημα των πτήσεων ανταπόκρισης.

Η πρώτη που το συνειδητοποίησε αυτό ήταν η Σίτα Ντούλιπ, από το Σινσινάτι, και έτσι ανακάλυψε την τεχνική της μετάβασης σε άλλες διαστάσεις που χρησιμοποιούμε σήμερα οι περισσότεροι από εμάς.

Η πτήση ανταπόκρισης από το Σικάγο στο Ντένβερ είχε καθυστέρηση, από κάποια ανείπωτη, και σε κάθε περίπτωση ανομολόγητη από τους υπεύθυνους, βλάβη του αεροσκάφους. Ήταν προγραμματισμένη να αναχωρήσει στη 1:10μ.μ., με δυο ώρες καθυστέρηση. Στη 1:55μ.μ. η αναχώρηση άλλαξε για τις 3:00μ.μ. Μετά, την έβγαλαν εντελώς από τον πίνακα αναχωρήσεων. Στην πύλη δεν υπήρχε κανένας να δώσει πληροφορίες. Οι ουρές στα γκισέ είχαν τρία χιλιόμετρα μήκος, ελάχιστα μόνο πιο μικρές από τις ουρές στις τουαλέτες. Η Σίτα Ντούλιπ είχε φάει ένα ελεεινό γεύμα, όρθια, σε έναν βρομερό πλαστικό πάγκο, μιας και τα λίγα τραπέζια ήταν όλα πιασμένα από τρισάθλια παιδιά που κλαψούριζαν, με γονείς άγριους και αυστηρούς, ή από τεράστιους μαλλιαρούς νεαρούς που φορούσαν σορτς, αμάνικα μπλουζάκια και πλαστικές σαγιονάρες. Είχε διαβάσει ήδη,

πολλή ώρα πριν, τα άρθρα γνώμης στην τοπική εφημερίδα, που ήταν υπέρμαχη της αξιοποίησης των εκπαιδευτικών κονδυλίων για την ανέγερση περισσότερων φυλακών και επικροτούσε τις πρόσφατες φορολογικές απαλλαγές για τους πολίτες των οποίων το εισόδημα ξεπερνούσε εκείνο της Ρουμανίας. Τα βιβλιοπωλεία του αεροδρομίου δεν πουλούσαν βιβλία, μόνο μπεστ σέλερ, τα οποία η Σίτα Ντούλιπ δεν μπορούσε να διαβάσει δίχως να διακινδυνεύσει κάποια έντονη σωματική αντίδραση. Καθόταν για πάνω από μια ώρα σε μια πλαστική μπλε καρέκλα με μεταλλικούς κυλίνδρους για πόδια, βιδωμένους στο δάπεδο, σε μια σειρά από ανθρώπους που κάθονταν σε πλαστικές μπλε καρέκλες με μεταλλικούς κυλίνδρους για πόδια, βιδωμένους στο δάπεδο, απέναντι από μια σειρά από ανθρώπους που κάθονταν σε πλαστικές μπλε καρέκλες με μεταλλικούς κυλίνδρους για πόδια, βιδωμένους στο δάπεδο, όταν (όπως είπε αργότερα), «Μου ήρθε».

Είχε ανακαλύψει πως με ένα απλό, στριφογυριστό και σαν γλίστρημα λύγισμα του κορμιού, ευκολότερο να το κάνεις παρά να το περιγράψεις, μπορούσε να πάει οπουδήποτε — να βρεθεί οπουδήποτε— επειδή βρισκόταν ήδη σε διαδικασία μετεπιθίβασης.

Βρέθηκε στο Στρούσπιρτς, μια εύκολα προσβάσιμη, γραφική, αν και κάπως τρισδιάστατη περιοχή με θαλάσσιους σίφωνες και ηφαίστεια, διαχρονικά αγαπημένη των αρχάριων διεπίπεδων ταξιδιωτών. Λόγω της απειρίας της, είχε άγχος μη χάσει την πτήση της και έμεινε μόνο μια-δυο ώρες πριν επιστρέψει στο αεροδρόμιο. Διαπίστωσε αμέσως πως στη δική μας διάσταση η απουσία της δεν είχε διαρκέσει παρά ελάχιστο χρόνο, σχεδόν καθόλου.

Πανευτυχής, έκανε το γλίστρημα ξανά και βρέθηκε στο Ντιέγο. Έμεινε δύο νύχτες σε ένα μικρό ξενοδοχείο που ανήκε στη Διεπίπεδη Υπηρεσία, με ένα μπαλκόνι με θέα στην κεχριμπα-

ρένια Θάλασσα των Σομού. Έκανε μεγάλους περιπάτους στην ακτή, κολυμπούσε στο ψυχρό χρυσαφένιο νερό με την ισχυρή άνωση — «σαν να κολυμπάς σε κονιάκ με σόδα», είπε— και γνωρίστηκε με κάμποσους συμπαθητικούς ταξιδιώτες από άλλα πεδία. Οι μικροκαμωμένοι, άκακοι κάτοικοι του Ντιέγο, που δείχνουν απόλυτη αδιαφορία για τους ξένους και που ποτέ δεν κατεβαίνουν στο έδαφος, κάθονταν οκλαδόν στις κορυφές των φοινικόδεντρων, έκαναν παζάρια, κουτσομπόλευαν και τραγουδούσαν ο ένας στον άλλον τρυφερά, γρήγορα τραγούδια αγάπης. Όταν επέστρεψε απρόθυμα στο αεροδρόμιο για τον έλεγχο, είχαν περάσει εννιά, το πολύ δέκα λεπτά. Σύντομα ανήγγειλαν την πτήση της.

Πέταξε μέχρι το Ντένβερ για τον γάμο της μικρότερης αδελφής της. Στην πτήση της επιστροφής όμως έχασε την ανταπόκριση για Σικάγο και πέρασε μια εβδομάδα στο Τσουμ, στο οποίο έκτοτε πηγαίνει συχνά. Η δουλειά της σε μια διαφημιστική εταιρεία περιλαμβάνει πολλά αεροπορικά ταξίδια και τώρα πια μιλάει τσουμγουότ σαν ντόπια.

Η Σίτα δίδαξε αρκετούς φίλους της, στους οποίους έχω τη χαρά να ανήκω κι εγώ, πώς να μεταφέρονται σε άλλες διαστάσεις. Κι έτσι η τεχνική, η Μέθοδος, σταδιακά εξαπλώθηκε πέρα από το Σινσινάτι. Κάποιοι στη δική μας διάσταση ίσως να την ανακάλυψαν μόνοι τους, αφού φαίνεται πως πολλοί άνθρωποι την εφαρμόζουν σήμερα, όχι πάντα ηθελημένα. Τους συναντά κανείς εδώ κι εκεί.

Όταν έμενα στο Ασόνου, γνώρισα έναν άντρα από το πεδίο Καντένσιαν που μοιάζει πολύ με το δικό μας, με τη διαφορά πως κατά το μεγαλύτερο μέρος του αποτελείται από το Τορόντο. Μου είπε ότι για να περάσει σε άλλο αστρικό πεδίο ένας Καντενσιανός, το μόνο που χρειάζεται είναι να φάει δύο κομμάτια άνηθο τουρσί, να σφίξει τη ζώνη του, να καθίσει με όρθια την πλάτη σε

μια σκληρή καρέκλα, χωρίς όμως να ακουμπά πάνω της τον κορμό του, και να αναπνέει δέκα φορές το λεπτό για περίπου δέκα λεπτά. Αυτό είναι αξιοζήλευτα εύκολο, αν το συγκρίνεις με τη δική μας μέθοδο. Εμείς (εννοώ τους ανθρώπους της διάστασης όπου κατοικώ όταν δεν ταξιδεύω) φαίνεται να μην έχουμε τη δυνατότητα να μεταφερόμαστε σε άλλα πεδία παρά μόνο όταν βρισκόμαστε σε αεροδρόμια.

Η Διεπίπεδη Υπηρεσία όρισε πριν από καιρό έναν πολύ συγκεκριμένο συνδυασμό μεγάλη ταλαιπωρίας, βαρυστομαχιάς και αφόρητης πλήξης ως την απολύτως αναγκαία προϋπόθεση για αστρικά ταξίδια· αλλά οι περισσότεροι άνθρωποι, στις περισσότερες άλλες διαστάσεις, δεν χρειάζεται να υποφέρουν όπως εμείς.

Οι ακόλουθες αναφορές και περιγραφές άλλων επιπέδων, τις οποίες μου έδωσαν φίλοι ή γράφτηκαν από σημειώσεις που κράταγα εγώ στις δικές μου εξορμήσεις και σε βιβλιοθήκες διαφόρων ειδών, μπορεί να παρακινήσουν τον αναγνώστη να δοκιμάσει τα αστρικά ταξίδια· ή, εάν όχι, ίσως τον βοηθήσουν τουλάχιστον να περάσει μια ώρα σε ένα αεροδρόμιο.